

ANALAR, BU DÜNYADA BİRER MELEK

ATANTAY AKBAROV

Atantay Akbarov
Analar Bu Dünyada Birer Melek

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=69499837

Analar, Bu Dünyada Birer Melek:

ISBN 978-625-6981-49-2

Содержание

DÜŞÜNCE DÜNYASI	4
1	18
1.1. DİRLİKTEKİ VATAN BİZİZ CAPCANLI!	19
1.2. KOPMAZ ASLA KIYAMET	21
1.3. ATAYURT	23
1.4. ARGIMAK 5	25
1.5. PARA	27
1.6. YABANCI KIZ	29
1.7. RESİM	30
1.8. GÜZEL	31
1.9. BİR ANDA	32
1.10. KIRILDI KALBİM... SARAMAM...	33
1.11. HAK AŞKI VE ATAYURT	35
1.12. GENÇLİK	36
1.13. YILDIZLAR	37
1.14. ÖMÜR TEZAT	39
1.15. ÖZLEM	40
1.16. SEVMEK İÇİN YARATTI	41
1.17. BOZ ÜY 7	42
1.18. KADIN	44
Конец ознакомительного фрагмента.	45

Atantay Akbarov

Analar, Bu Dünyada

Birer Melek

DÜŞÜNCE DÜNYASI
“TANRI KATI, ARŞA
ÇIKSANIZ, BİR MERDİVEN
ŞİİRDEN DAYARIM...”

(Şair Atantay Akbarov’un eserleri üzerine)

Fransız romancı Gilber Cesbron’un “Azizler Cehenneme Gidin”, “Yalancılar Çağı” adlı eserleri Fransız toplumunda yankı uyandırmış, yozlaşmış ortamda yaşayan insanların bilincine, kişilikleriyle dünya görüşüne diken gibi saplanmış. Çıbanın başını yaran önemli birer başyapıt olan bu iki romanı aracılığıyla yazar; artık durağanlaşmış ve yozlaşmış bir dünya bakışıyla ayaklar altına alınarak çürümeye yüz tutmuş değerlere tutunmaya çalışan imandan yoksun bir toplumda insan entelektinin “sarmal bir manevi yapıda” gelişip, kutsallıkla

rezilliğin iç içe geçerek kepezellikle pisliklerin cirit attığı karmakarışık bir dönemindeki hayati gerçeklerin tablosunu öylesine derinlemesine anlatmıştı. Yazarlar, edebiyat sahasındaki insanlar, fütüristler, hümanistler vb. eskiden beri dünyadaki birbirlerine zıt olan gelişmeleri; eşitsizlikle adaletsizliği; ak ile karayı herkesten önce anlayıp, bunlara karşı kendi görüşleriyle tutumlarını sanatsal estetiğin prizmasından yansıta gelmişlerdir.

Ünlü yazar Gilber Cesbron'un şu vecizesi hafızalara kazınmış durumdadır: “Tanrı’nın bizi yukarıdan baktığına inanıyoruz. Ancak tam tersine Tanrı herkesin kalbindedir”. Çoğu zaman biz, içimizdeki Tanrı’yı göremiyoruz ve onu uçsuz bucaksız çöllerde arıyoruz. Aslında ne kadar Tanrı yoluna düşüp ona ne kadar yaklaşırsak yaklaşalım, o da bir o kadar bizden uzaklaşmaktadır. Bu tartışılmaz bir gerçektir. Zira, ona ulaşmanın bir yolu, yöntemi var olsa da kavuşmak yoktur. Bu tartışmasız bir aksiyomdur.

Edebiyatta eskiden beri “Tanrı arayışı” eğiliminde belirli bir yönün olduğu hep ima edilmiştir. Keza, büyük şair-yazarlar tarafından bu “tema” hiçbir zaman es geçilmemiştir. Ayrıca dünya edebiyatında bunun yeterli örneklerine de rastlamak mümkündür.

Daha öncekilerini dikkate almasak bile, bilhassa 19-20. yüzyıllarda entelektüel felsefenin ve dinî düşüncenin yeni bir sahasının açılışına yol açan “yeni bir dinî bilinç” akımı ortaya çıkmıştır. Böylece Nikolay Berdyayev’in ifade ettiği gibi “dinî endişe ve arayışın” yeni metodolojisi oluşmuştur.

Bu bakımdan değerdendirince dinî endişeyle arayışın iki yönde gelişme gösterdiğini söylemek mümkündür: Birincisi Tanrı yolundan saparak ona inanmama eğilimidir; ikincisi ise tam aksine, Yüce kudretin varlığına inanmakla birlikte bu Yüce kudreti İnsanoglunun yaşam kaynağı hatta İnsanın insan olarak kalmasını sağlayan yegane cevher kabul etme temayülüdür. Vaktiyle Plehanov da “Tanrı’yı aramanın” toplumdaki uygulanış şeklini şöyle anlatmıştır: “İnsanlar, Tanrı’ya yaklaşmanın yolunu gökte ararlar, çünkü onlar yeryüzündeki yollarından şaşmış olanlardır”. Zaten Tanrı kavramı, çok köklü olup fikirler, kavramlar ve kavrayışlar sisteminin yansıması olarak karşımızda çıkar. “Tanrı aracılığıyla insan kendi vicdanına başvurur. Tanrı insanın vicdanındadır!” şeklindeki felsefi töz, her şeyden önce insanın iç dünyasıyla ahlaki yapısının türlü türlü yönlerini belirleyebilecek bir hakikat gibi karşımıza çıkmaktadır.

Son zamanlarda millî edebiyatta da söz konusu “arayış fonunun” daha da yaygınlaşmaya başladığı görülmektedir. Dünya ve Rus edebiyatının klasikleri de bu konuya defalarca değinmiştir. Aslında, Tanrı kavramını irdeleyip incelemeye veyahut araştırarak keşfetmeye ve onun aracılığıyla insan dünyasını değıştirmeye çalışan birçok edebî ve estetik eserler vardır.

Bu bağlamda Atantay Akbarov’un 1993 yılında kaleme aldığı “*Kudaydın Irı/ Tanrının Şiiri*”¹ ve “*Cürögüm sındı, taña*

¹ “*Kudayga cazılğan kattar / Tanrı’ya mektuplar*” adıyla ilk dizisi 1992 yılına yayımlanmıştır.

albaym / Kırıldı Kalbim Saramam” (2021) adlı, tefekkür ve mazmun bakımından uyumlu iki ahengi bünyesinde barındıran iki eserinin büyük önem arz ettiğini söyleyebiliriz. Atantay Akbarov, Kırgız millî edebiyatının orta kuşak şairidir. Onun eserleri iki farklı dönemde -Sovyetler ve sonrasında- ortaya konmuştur. Aynı zamanda o hiçbir dönemin konjoktürünün veya dönemsel akımın etkisi altında kalmamıştır. Akbarov yaratıcı edebî meridyende ve düşünce dünyasında yaşayan bir şair olarak “genel kabul görülenin” her zaman dışındadır.

Kazakistanlı bilim adamı Filoloji Bilimleri Doktoru Aliya Biyazdıkova’nın, Akbarov’un eserleri konusundaki şu görüşleri de bu bağlamda çok önemlidir: “Daha önce dünya edebiyatında örneklerine rastlanan “manevi şiir” kavramı Latin Amerika’sında “postmodern teoloji” olarak şekillenmeye başlamıştı. Keza, günümüzde de Atantay Akbarov’un *“İyman ekolojiyasın korgool/ İman Ekolojisini Korumak”, “Can düynö kosmosu/ Maneviyat Kozmosu”, “Adam ruhu – çeksizdiktin borboru/ İnsan Ruhü; Sonsuzluğun Merkezidir”* gibi yeni buluşlarının “estetik eserler” veyahut “fantezi eserleri” olarak algılanmaya başlaması bir o kadar doğaldır. İşte bu neo-postmodernist ve yenilikçi eğilimlerinden ötürü A. Akbarov’un edebî buluşları, şiirde yeni temayül olarak dünya düşüncesinin zenginleşmesine büyük katkıda bulunmaktadır.”

Bu açıdan bakınca, acaba yanımızdaki şairin iç dünyasındaki manevi incilerden haberimiz mi yok düşüncesi ortaya çıkar. Elbette, Akbarov Kırgız millî şiirinin güçlü şairidir. Onun tüm

bedeni her zaman bizim için manevi bir yayla gerilmiş gibi hissedilir. İç dinamiği, beklenmedik parlak fikirleri, duygusal gerilim, en önemlisi de şairlik fıtratının doğallığı ve içsel hazırlık Akbarov'un bir şair olarak IQ'sunun ne denli yüksek olduğuna işaret etmektedir. Şairin şiirlerinde akla uygunluk, pragmatizm ve belirli bir kalıpsal yapı neredeyse yoktur, aksine, doğal vizyonu, saflık, “duygusal patlama”, düşünce genişliği, bakış açısının genişliği; âdeta yarışta durmaksızın ileri atılan küheylanı andırmaktadır.

Şair Akbarov'un, şiirsel argımağını (saf kan atını) şaha kaldırdığı, bazen de kozmik boşluğa salıverdiği durumlara rastlanır:

Yeni devir seni silince,
Eski devri gelir yapasım.
Atantay'² bazen gelince
Ot Antey'³ gelir kaçasım.

ya da

Hiç üzülmem karşı çıksanız,
Hüzünlenmem, ne de kayarım.
Tanrı katı, arşa çıksanız,

² Atantay: Şairin kendi adı.

³ Ot Antey: Şairin mahlası. Ateş ve gücün simgesi olarak kullanılan bu mahlastaki Antey; Eski Yunan tanrılarında birinin adı olduğu gibi Antik devri de temsil etmektedir.

Bir merdiven şiiirden dayarım.

Şair Akbarov’un bu dizeleri, ünlü Marie von Ebner-Eschenbach’ın çok ilginç şu düşüncesini hatırlattı: “Tanrı’ya yakın olanlar ancak şairlerdir”. Bu söz, her ne kadar gerçeğe yakın olduğu belli değilse de belki, “Kur’ân” ve “İncil” gibi dünyadaki bütün semavî dinlere gelen kutsal kitapların ilk başta şiir olarak indirildiği konusundaki fikirlere dayanılarak söylenmiş olabileceği düşüncesini öne sürmektedir. Şairin “şiiirden yaptığı merdiveni göklere dayayıp, Tanrı’ya ulaşırım” anlayışı manevi açıdan değerlendirince doğrudur. Zira Yüce Güç’ü ancak akılla algılayıp, yürekle hissediyoruz. Onun ana gücü; ruhtur.

Tüm nebiler şairdir, şiir yazmışlar,
Tüm evrenden asaleti almışlar,
Geçit yapıp inanç ile sevgiden
Hakikatten Tanrı’ya yol açmışlar...

– Şairlik ne? – Bilip koca Evreni,
Kalp gözüyle hissederek süzmektir.
Kalp gözüyle sorgulayıp sormaktır.
Şair işte tüm şiirlerin Serveri,
İnsanlığa bir üst düzen düzmektir!
İnsanlığa bir üst düzen kurmaktır.

“İnsan ruhunu” anlamının belirli bir sınırı yoktur. Şair Akbarov’un şiirlerinde bu dünyanın “iki yüzü” insanın prizması aracılığıyla çok keskin sözlerle anlatılırken, aynı zamanda, madde üstünlüğü dile getirilmekte ayrıca ölüm-ömür, ak-kara, kaygı-sevinç, ukde-mutluluk, azap-rahatlık gibi tezatlarla da tüm insani duyguların şiirsel bir yorumunun yapılmasının ötesinde bir çabanın olduğu dikkat çekmektedir.

Onun şiirleri bazen metafizik boyut kazanıyor. Bazen de şairin mısralarında yozlaşmış şu berbat dünyanın pislik ve karışıklıklar içindeki karmakarışık yapısı; tezatlar üzerine kurulan şiirsel ifadelerle yankılanıyor. Tanrı ve şeytanlaşmış İnsan, inanç ve dinsizlik, akılcılık ve sinizm, isyan ve karamsarlık... İşte bunların tamamı, onun poetik sıra dışı galerisini oluşturmakla birlikte sanki şairin olağan duygu düşüncelerinin çerçevesini olağan dışı boyutlara ulaştırıyor izlemine vermektedir.

Ah insanlık! Ayrılmaz ya kederim,
Kalpte patlar volkanca... Yanar derdim,
Tekrar sana verebilsem insanlığı,
Tanrılığı Tanrı’ya da iade ederdim!..

Akbarov, şiirdeki dürüstlüğü kendinin ozanlık Vicdanının objektifinden görmek ister. Aynı zamanda da onun vicdanı şiirlerinin hakikati misali yaşamaktadır. Bu, dürüstlük prensibiyle kaleme alınan şiirin temelidir. Şiirlerinde duygunun aklı değil, aklın duyguyu idare ettiğini hissettiren şiirsel “yapı” fark edilir. Bu da onun kelâmındaki düşüncenin öncelikle kalp süzgecinden geçtiğine işaret etmektedir. Yani, bu dünyaya olan bakış açısı, böyle bir süzgeçten geçtikten sonra ortaya çıkmaktadır.

Jozeph Brodsky bir Nobel konuşmasında “Şiir; duanın da dile getirildiği mekanizma tarafından yazılır.” demişti. O, sanatla Kutsallık her zaman bir potada değerlendirilmelidir ilkesine tutunmuş, şiirdeki sorumluluğu, Yaradan’ın huzurundaki sorumluluklarla eşit görmüştür. Bu özellik, Akbarov’un sanatında da açıkça fark edilmektedir.

Kimse ama, Gerçeği öldüremez,
Bir adı da Gerçektir Yaradan’ın.

Yalnızız biz: ben ve sen hem o yalnız...
Yalnızca hep destek versin bir yalnız.
Kollar bizi Tanrı hâlâ koruyor
Bizse Tanrı tarafında var mıyız?

Tanrı cevap vermiyordur,
Ya çok günah, aybımız.
Ya Tanrı'nın cevabını
Okuyamaz aklımız...

Atantay Akbarov, çok yönlü şairdir: bazen keskin, bazen santimantal, bazen Hakk'ın sözcüsü, bazen derviş, bazen manevi dilenci, bazen aşkın kurbanıdır... Bu onun şiirsel alanı hissetme güdüsüdür. Zaten şair, şiir âleminde yaptığı manevi devrimi de yaşadığımız dünya kadar sade ve duru düşüncelerle açık anlaşılır sözlerle gerçekleştirmektedir. Akbarov'un kendine has tutumu vardır. Onun tutumunun çarpıcı özelliği; karışık kavramları günlük konuşma diliyle dile getirirken bile basit olandan zor olanı, pekiştirilmiş düşünceden yeniliği, önce hiç dile

getirilmemiş orijinal fikri keşfedebilmesidir.

Aslında bu tür gizemin asıl sebebi; şairin, şiir yazarken dalıp gittiği hayal dünyasında kalmayarak -ister kozmosta ister yerin yedi katman altında ister aşkın kutbunda olsun- eninde sonunda “kendine geri dönebilmesinde saklıdır”. Bu tür tutumlar öylesine bir tutum değildir. Yani şair; kendi kendiyile konuşmaya, kendini anlayıp algılamaya, kendinin mikro dünyasını bulmaya çabalamaktadır. İşte böyle bir çaba Akbarov’da da görülmektedir. Söz konusu çabanın gerçekleştiği süreç içinde manevi dünyası, kendini algılama duyusu, sezgiyle şairlik refleksi öncelikle onu çok düşündürerek şairi endişeye sokar. Çünkü o; bu süreç boyunca var gücüyle dünyayı, dünyanın gerçeklerini kendi gerçeklerinin penceresinden aramaya koyulur.

Bu anlaşılır bir söylemdir. Başka bir ifadeyle, dış dünya rasyonellik bataklığında boğulmakta ve bu durumun karşısında şairin gönlü hiç hoşnut değildir. Şairler her zaman kendi dünyasında kalıp, orada yaşamak ister...

Burada “Şair Akbarov yukarıda adı geçen iki kitabında niçin Tanrı konusuna daha çok değindi ve bunun sebebi nedir?” sorusu doğabilir. Şair kendi gerçeğini, Yüce Gerçekten yani Tanrıdan bilir ve şair için Tanrı’dan öte gerçek yoktur.

Kuşu kanatsız hayal edemediğimiz gibi Atantay Akbarov’u -gerek kendisini gerekse şiirlerini- Aşksız düşünemeyiz. Aşk şiirleri, lirizm Atantay Akbarov’u bir şair olarak tanınmasını sağlayan başlıca hususlardandır. Şairin aşk konulu şu mısraları dikkate şayandır:

Mutluluksa aşkın öpmek yüzünden,
...Aşka ulaşmak apayrı bir bayramdır.

Âmâlar günü görmek ister gibi
Hey sen aşk! Göresim var gözlerini!
Sağırklar söz' anlayıp dinler gibi
Hey sen aşk! Duyasım var sözlerini!

Sakatlar yürümeyi özler gibi
Kalbime kanat taktım... sürüyorum.
Dilsizler konuşmayı gözler gibi,
Tasadan düşe kalka yürüyorum...

Beş günlük hayatıma olsan konuk,
Yaşamdan gidesim var Sensiz bezip.
Hey sen Aşk! Sensiz ise her yer donuk.
Hey sen Aşk! Sen var isen her yer behişt!

Yukarıdaki mısralarda görülen ifadeleri, ancak aşkın

“haylaz” (olumlu anlamda kaderinin şımarık) şairi dile getirebilir. Aşk, şair Akbarov’un özel bir duygu konusudur. O, aşk şiirlerinde aşkın “manevi devrimcisi” gibi karşımıza çıkar. Fahrenheit ölçü birimiyle 451 derecede kâğıt da kitap da yanmaya başlar derler. Akbarov’un aşkının derecesi, şiirlerinde Fahrenheit’inkinden hayli derece geçmiş gibi görünüyor. O duyusal insani yapısıyla derece ne olursa olsun dayanabileceğini, yaralı ruhunun ateşiyle her zaman aşkı yücelteceğini şiir mısraları aracılığıyla dile getirmiştir.

Kaç vakittir görmedim,
Kaygılandım ölmedim.
Gayrı özünü görünce,
Kahkaha atar gözlerim!

Burada “ölümsüzlük”, “kahkaha atan gözler” gibi şairane ifadelerin sadece Akbarov’da görüldüğü düşüncesine kapılırsın.

Yakasım gelir işte ben,
Aşksız dünya, âlemi.
Andırır aşksız bu evren
Karanlık mezar haneyi!..

“Candan öte, dünyada,
Ben gibi kimse sevemez
Aşka kimse yanarak
Ben gibi alevlenemez.”

Benden öte ama Aşkta
Biri vardır dert yanan,
Onun adı Güneş’tir
Eyvah yanar, pek yaman.

Güneş aşkı güçlüdür,
Aşk elinden kim alır?
Güneş aşkın dervişi,
Ben göz yumsam, o kalır!..

Aşk yakar, eritir hem iliğimi,
Gündüz de söndürmem aşk fitilini.
Kasteden aşka adamın evi yansa,
Söndürmem, yansa yansın, bana kalsa.

Şair Akbarov, aşkın egoisti olarak kendisinin aşkla tutuştuğu hâlinin Güneş’le aynı olduğunu düşünür. Bu durumu, onun Aşk’a karşı beslediği büyük sevgisi olarak tanımlamak mümkündür. “Güzellerdir taht, taşsız birer padişahlar..!” diye şairane bir

deyişle tutumunu beyan eden şairin aşk şiirlerini Doğu'nun seçkin şiir örnekleri bağlamında değerlendirmek mümkündür. Akbarov; Doğu şiirinin incilerini benimseyerek, büyük dehaların açtığı çığırın bir ucuyla yoluna devam ettiğini söz konusu iki kitabıyla apaçık göstermiştir. Yine bir başka görüş vardır ki o da Akbarov'un şiirlerinin Batı ile Doğu'nun en iyi geleneksel şiiri bağlamında değerlendirilebileceği yönündedir. Yani şair, iki medeniyeti de derinlemesine özümseyip, kendisinin sanatsal sentezini yaratabilmiştir. “*Kudayga cazılğan kattar / Tanrı'ya mektuplar*” şiirler dizisi her şeyden önce millî şiirdeki yeni bir temayüle yol açarak yeni bir akımın temelini atmıştır. Ayrıca, şairin neomodernizm alanındaki sanatsal deneyimiyle güç sınaması; onun sanatsal keşif veya yeni bir çığır açma çabası olarak değerlendirilebilir. İnancının, ahlakının ve iç dünyasının saflığı Atantay Akbarov'un şiirlerinde laytmotif olarak her zaman çalan bir çanı hatırlatmaktadır. Zira, İnsana, insanlığını hatırlatma hakkı sadece şaire verilmiştir!..

“Hüda şair, şaheseri – insandır!” sözünü de ancak Şair Akbarov söyleyebilir. Demek, “Tanrıya en yakın insan, Şairlerdir” sözü boşuna söylenmemiştir...

Sultan RAYEV

Kırgız Cumhuriyeti Halk Yazarı

1

VATAN YAŞAR

Biz; dünyaya gözlerimizi kapayınca bir avuç toprak olur, Atayurdumuzla bir bütünü oluştururuz. Ancak, şu anda, biz kendi idrakimiz, düşünce dünyamız ve manevi kudretimiz ile

Atayurdumuzun yüzünü dünyaya yansıtıp zamanla eşgüdümlü, ebedîyetle düşüncesi aynı, herşeye sorumlu CAPCANLI VATANız. İşte bu talih kuşumuzun, mutluluğumuzun kıymetini bilip, göz kırpmılık hayatımızı güzel geçirmeliyiz...

1.1. DİRLİKTEKİ VATAN BİZİZ CAPCANLI!

Mendillere koyup vatan hâkini,
Ecdadımız kovdu nice yağıyı.
O toprağı atıp şehit kabrine,
Kanlı meydan içre sağdı saguyu.

-Neden vatan adı olmuş Atayurt?
-Uğruna can verdi alplar ve atan.
Vatan ile kaderin bir yek vucut
Olduğunu sen de hisset genç adam.

Ömür yolu... yokuşuna giderken,
Özümüz pek bilmeyiz kim vatanlı.
Diz bükmeden yaşatan şu töreyi,
Dirlikteki vatan biziz capcanlı.

Kement gibi engelleri boğarak,
Kıymet verip sen şenlendir Vatanı.
Yahşi şiirle yahşi işlere ölüm yok,
Yaşam sevmez parlamayıp batanı.

Emek ancak kazandırır devleti,
Can millete, ten toprağa armağan.
Devrin satar, işin satmaz hey kandaş,

Döneminin güç, feyziyle sarmalan.

Yere baksan vatan olur yerle bir,
Avuç toprak olur biter, söneriz.
Diz bükmeyip yaşattıkça töreyi,
Biz vatanız elbet Hakk'a döneriz.

1.2. KOPMAZ ASLA KIYAMET

Oğuz Han'ın devam edip yoluna
Türk halkları... girsin kuvvet koluna.
Manas atam, atlanarak Beycin'e⁴.
Tüm Doğu'yu uyandırdı boyuna.

Avrupa'da kalsa Kırgız izleri,
Batur Hunlar gitti ileri daha da.
Osman Türkü Avrupa'da altı asır
Tarih yazdı, at koşturdu sahada.

Türk tarihi... Bütün dünya biliyor
Tüm dünyada Manas izi; anıdır.
Türk halkların dili, dini aynıdır,
Beraberlik onun kutu, canıdır!..

İşte benim öz tenimden bir parça
Üzerine titrediğim evlattır.
Yetişecek, ocağını tütürse,
Her çocuğum ayrı birer devlettir.

Gözden ırak gönülden de ıraklar...
Neslim bana yabancı olur böylece.
Şu andaki Türk yurtları misali

⁴ Beycin: Pekin

Kanat ırpar uçar gider öylece.

Türk halkında vardır bugün intibak.

Tüm insanlık sulhu etsin sıyanet.

Evlatlarım dağılmayın kaçarak!

Varsa intibak kopmaz asla Kıyamet

1.3. ATAYURT

Atayurt olup bizi ağırlayan
yüzyıllar devamında ecdadımsın.
Atayurt; sen bakisin yol aldıran,
Kanımdan bir de çıkan evladımsın.

Ah işte, bugün bizde zaman haşın,
Dereler hatırlatır ana yaşın.
Binlerce sene ağrır gibi başım,
Atayurt, neden dertli bakar taşın?..

Damarı urgan edip birleştirip,
Çekerim derken atmış zora halkı,
Bir gölge mırıldanır gezinerek,
Atayurt, o sen misin çeken balkı?

...Halk sesin', memur hissi duymalıdır!...
Gönlünü amir halka koymalıdır.
Halkının bahtı için akıllı han,
Hak yemez olup gözü doymalıdır.

Gönlümü yakıp aziz Atayurda,
Ben işte mut peşinde erdim yolda.
Şairin her şiiri baş tacı olur,
Eğer halk, mutluluğa ermiş olsa.

Atayurt, gökte dolu yıldızından
bulayım yıldızını torunumun.

Ecelim işarettir ahirette,
Atayurt, olup tekrar doğuşumun!..

Ecelim işarettir ahirette,
Atayurt, olup tekrar doğuşumun!..

1.4. ARGIMAK ⁵

Ecelden epey kurtaran,
Andırır beşik bir evi.
Kırgız'da, bizde argımak
Babadır küçük bir nevi.

Otlarsa teni canlanır...
Kopuzda sesi saklı mı.
Ayıkken değil düşte de
Argımak çeler aklımı.

Püşkürüp o yaklaşınca
Yelesi omza döküle,
Elimi koklar tatlıca,
Dikilir gözü gözüme...

Topuklar isem, ansızın
tökezler, sonra argımak;
turnaca dizip zamanı
toynakla çiğner, yargılar.

Semerden kapmak isteyip,
etekten rüzgâr takılır,
Güvercin olup hayvanın

⁵ Argımak, dayanıklılığı ve asaleti ile tanınan bir at cinsi.

Yelesi göğü atılır.

Durmadan kořar, yol uzun,
Adımı kılıç keskindir.
Andırır yumruk, cetveli,
Küheylan öyle eřkindir.

Yapışır elim dizgine...
Yaşanır bitmez ölümle!
Evladım düşer izine.
Yaşatır onu özünde,
Argımak yaşar gönülde!

1.5. PARA

Para, sen; bir çingen kızıydın,
harcayan kaderleri.
Buyruğun Tanrı ise,
Kuyruğun ecderha mı?..

Para, sen; felaketsin,
Kime ne gereklidir, bilip artık,
Kız olup hafifmeşrep,
Ukalanın koynuna girdin artık,
Nazlanan hatta ona bir eş olup,
Azıcık şımartınca sarhoş olup,
Budalanın boynuna bindin artık.

Kızıl, gök, açık sarı,
Çok renkli değışkensin,
Hayatı sülük kurtça
emersin, yapışkansın.

Gel gör ki sessiz köle,
Gibisin neden böyle.
Yılanca, köpek dişin saklar iken,
Yılışıktır çatallı dilin öyle.

Para, sen; ardniyetli sihirbazsın,
Yalını buz yaparsın,

Yazıksız aşk balını,
Yaraya serpiverip, tuz yaparsın.

Herşeyi ölçüp tartan,
Para, sen; bir tartısın,
Kır yapan nice saçı,
Kartlığın bir şartısın.

Kıymete bindirsen de
Gözlerin iki çeşme.
Kococaş olup gelse yok edesim,
Cezamı Sur Eçki'ce⁶ sen kesesin.

⁶ Sur Eçki: Anlamı Sur Keçi olup, Kırgızların Kococaş destanında baş hayvan kahramandır.

1.6. YABANCI KIZ

Aşk yürümez o yollarda karışık,
Ansızın ben gördüm resmi... alışıkt.
Sımsıcacık oluverdi yüreğim,
Çıkayazıp geldi tekrar cana ışıkt.

Hayalimde bet benzine vurulur,
Aramızda sıcak bir bağ kurulur.
Artık eksik kalsak bile ayrılıp,
Aman güzel, bil her bir şey durulur.

Ademoğlu el uzatsa vurulsun,
Âlemle tüm sıcak bağlar kurulsun.
Ah çekerek yaşasam ben yaşayım...
Aman güzel mutluluğun korunsun!..

“Yaramazlık” yapıp masum suretin,
Yarısını kalbin çaldı, hüveyda.
Görmese de yaralanan yüreğin
İçindeki sensin artık süveyda.

Azap verdin bilmez iken adını,
Artık sorar karşılaşsam yaşımı.
Görmeyerek yüreğimi çaldırdım,
Görsem gayrı... kaybederim başımı.

1.7. RESİM

Elimde bir resimsin,
Erek verir esinsin.
Gözlerine bakınca,
Gönülde gül, sesimsin.

Andırırısın alevi,
Aşındırıp canevi.
Aklında tutup gülmeni,
Tekrarlar Güneş handeni.

Kolumdaki suretsin,
Koynumda bir tünettim.
Resimliğini unutup,
Susayınca bir öptüm.

1.8. GÜZEL

Perde mi açtı, bu gece?
Peri mi indi, bu nice?
Acayip güzel imişsin,
Asilsin gözde iyice.
Erimez kalır taş ancak
et-yürek hoplar biçare.
Gevşeyiverdi yüreğim,
Gözü akmış sanki... Ne çare!..

1.9. BİR ANDA

Kendimce irademe taş der idim,
Taş yanmaz, derse yanar yaş der idim.
Bir anda kalbim yangın yeri oldu...
Ha canım, yaşça küçük hoş der idim.

Öyle ki birden bire yanıverdim.
Büyük bir tehlikeye dalıverdim.
Gerçek düş, düşlerimse gerçek olup,
Aşkımı canım sana salıverdim.

...Ateşi aşkın sönmez ne bir dehşet,
Her türlü çıkan yangın söner elbet,
Dudak, kalp, gözden çıkan ateşi hiç,
İtfaye söndüremez, döner elbet!
Bir yangın yanar gider ilelebet!!!

1.10. KIRILDI KALBİM...

SARAMAM...

Bebeğim benim bebeğim,
Meleğim benim meleğim...
Huriler bile kıskanır,
Boynumu sarsa bileğin.

Saçların, kaşın, kirpiğin,
Çağlarım haşın... kirsizim,
Cesur bir yürek... dilindi
Cengaver kaldı, pirsizim!

Sakınır duygu kan aksa,
Sağ kalmaz sana yan baksa.
Önemli görmez, dinlemez,
Öksüzce türkü can yaksa.

Aman da senin gözlerin!
Bakan da ferî “söndürür”...
Kusursuz peri güzelim,
Huriyi bile döndürür!

Severim ancak aramam,
“Sevsem de!” sana varamam,
Kırılsa kolum sararım,

Kırıldı kalbim... saramam!

1.11. HAK AŞKI VE ATAYURT

Hayatta emek oldu benim kültüm,
Harlayan aşkım oldu ömre dürtüm.
İki kez doğmak yoktur iki ölmek yok,
Kimseye tutsak olma, kalbim kurtul!
Herşeyi hak aşkına kurban eder,
Aşkımса sana kurban Atayurdum!

1.12. GENÇLİK

Fiskiyedir gençlik göğе fıskıran,
Gençlik ruhun bestesidir çalınan.
Aşktır gençlik hem dalgalı bayraktır,
insanları sonsuzluğa çağırان.

Gençlik; ermez ereğine ermeştir,
Gençlik; haddi sonsuzluğa germektir.
Gençlik işte, yok ederek yalanı,
Sığ bir fikri geliştirip sermektir.

Gençlik sana bahşettiğı Tanrı'nın,
Kaderindir baht, ödölün... Velhasıl
Fani olanı dönüştürsek gerçeğe,
Bir bebeğın olur yaşı bir asır!

1.13. YILDIZLAR

Şaşırtıcı, gök dolusu yıldızlar
Rahattırlar ıfık saçıp dururlar.
Yerde iki “yıldız” gelmez yan yana
Çekemezler... imkân olsa vururlar.

Çıkamazken çekemezlik sazından,
Yükseklere boşuna el sunarlar.
Birbirinden yalan şanı korurlar,
“Yıldız” olma derdiyle yanarlar.

Yalnız yıldız benim işte ben derken,
Birbirini topa tutar, bozarlar.
Enginlik ne? Asalet ne? Bilmezler,
Bu yıldızlar nam peşinde koşarlar.

Engel koyar... Atamazsın adımı...
Eser yazar kaçıırarak tadını.
Yarım karış bile ıfık saçamaz,
Cahil almış sahte yıldız adını.

Ama göğün yıldızları başka ya!..
Sahte şanın onlar değil kölesi.
Karanlığı aydınlatıp aşkıyla,
Etrafına ıfık saçır şulesi.

Bencil yönü yoktur gerçek yıldızın
Yüzü parlak sade ve çok güzeldir.
Ebediyet kuralına tutunan,
Adına şan yakışandır, özeldir.

1.14. ÖMÜR TEZAT

Ben güçsüzüm, gücüm yetmez ecele,
Yavrusu ölmüş deve gibi bozlarım.
Öldürmüşüm gibi pişman olarak,
Birileri vefat etse, sızlarım.

İlginç bir his olur bazen herkeste,
Aynı fikir olur bazen hem Sizde.
İnsanoğlu ölse keşke ölmeden,
Keder hepten orada dursa hem bizde.

Bulsak keşke sonsuz hayat yolunu,
Sonra gelse yaşlı olma durumu.
Gençlik için günler her gün gam yese,
Kaldırılrsa bu yaşlılık sorunu.

Ah ne denli gençlik hayat dolusun,
Hakk'ın aşka bade sunan kolusun.
“Gençleşirsek” içtikçe de sürekli,
Matem günü olmazdı hiç ulusun.

Kayık olup mutluluğun gölünde,
Kalsak keşke ebediyen ömürde...
Benim böyle düşünmemin sebebi,
İnsanlığı kıyamam hiç ölüme!

1.15. ÖZLEM

Parmaklar tutuşunca aşkla yanan
Göz göze gelinince gözler kayan,
Sarıp hasta olmuş dudaklar da
temasla, hiç ilaçsız tez sağalan
anları öyle güzel geçip giden
düşünsem, alevlenir tin ve beden!

Töreyi bozup ölmek üzereyken,
Gülmeni isterdim su niyetine.
Gözlerin gözlerime bakar iken,
Parmağın parmağımı sıkar iken,
Dudaklar arzu dolu yanar iken
Eceli Tanrım alsın diyetime!

1.16. SEVMEK İÇİN YARATTI

Görsem garip başıma baht, kuş konar,
Görmez isem gözlerime yaş dolar.
Sensiz hayat görünmez hiç gözüme,
Sensiz benim öz başım yük özüme.

Birbirini sevsin diye yaratan;
O sözünden asla caymaz Yaradan!
Ayrılırsam beni ölürüm bu dertten.
Artık Mevla'm ben ağlarım hasretten.

Aşkım için sürgünlere salınız,
Bin yıl olsun tamu oduna atınız.
Ben yine de vazgeçmem hiç sevgimden,
Kesseniz baş... işte canım alınız!..

1.17. BOZ ÜY ⁷

Ulus için fedai yiğitlerce,
*uukları*⁸ *tündükü*⁹ tutmaktadır.
*Keregeler*¹⁰ danışman hanımlarca
Beraberlik ruhunu gütmektedir.

Ak boz üyden gelinin memesince,
Ana sütü misali rızık akar.
Ateş yanan ocağı ezel ebet,
Göçer konar halkı besler... İyi bakar.

Hurilerin kucağı misalince,
*Üzü*¹¹, *tuurduk*¹² sıcaklık verip gelir.
Anlatsan da aylarca bitmez boz üy...
Ama göçer sırrını sezip sezip gelir.

Akıl, erdem sınırsız görkemlilik
boy gösterir boz üyde süs püs, bezen.

⁷ Boz üy: Kırgızların ve göçebe halkların üzeri keçe ile kaplı çadırı (KTMU, KTS).

⁸ Uuk: Boz üyün keregesiyle tündükünü birleştiren sııklardan her biri (Çev.).

⁹ Tündük: Boz üyün bacasını teşkil eden ahşap daire (Çev.).

¹⁰ Kerege: Boz üyün duvarını oluşturan ağaç kafes, kerege (KTMU, KTS).

¹¹ Üzü: Keçeden yapılmış, çadırın üst kısmını örtmede kullanılan örtü (KTMU, KTS).

¹² Tuurduk: Kırgız çadırının etrafını kuşatan keçe örtü (KTMU, KTS).

Sonsuz âlem sınırsız sığdırılıp,
Kerametli nam almış boz üy denen.

– Hoşgörünün simgesi boz üylere
Asmamışlar, asılmaz kilit niçin?
– Elindeki son malını konuğuna
Kesmek sonsuz baht olur göçer için.

Atalardan nesline geçen boz üy,
Bir adımda bin yılı çözen boz üy.
Yeni konuş Kırgız’a lazım olsa,
Canlanarak zirveye göçen boz üy.

Bestesinden kopuzun haz alarak,
Et, sucuk ve kımızı baz alarak,
Ağırlamak isterim uzayda da
Ak boz üyde elime saz alarak.

...Hor görmeden nesiller boz üyleri,
Çıkartsalar olur gayet uzaya da.
Konuk etme arzum vardır insanları
Konuk ömre insanlar uzayda da.
Konuk elbet insanlar uzayda da.

1.18. KADIN

– Nedir kadın? -Eskimeyen şarkıdır,

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.